

[Schovelin.]

paa, de ekstra Byrder, man har lagt paa dem i Retning af Forrentning og Afskrivninger, frembringer et falsk Billede.

Lad mig endnu til sidst nævne Automobilkonkurrencen. Der er jo i Rigsdagen stor Begejstring over dette nye Befordringsmiddel. De, der har beskæftiget sig med Historien, ved, at der var en ganske tilsvarende overdreven Begejstring, da man i sin Tid fik Jernbanerne. Nu er det Befordringsmiddel, der er paa Moden, Automobilerne, og man mener, at til syvende og sidst maatte man kunne undvære Jernbanerne. Dette er en farlig Overtro og en Misvurdering af det virkelige Forhold mellem de to Befordringsmidler. Thi det skal nok vise sig — hver Gang man gør en Stikprøve, viser det sig paa glimrende Maade —, at naar Godstrafikken og ikke mindre Persontrafikken samler sig sammen paa enkelte Dage, kan selv den største Park af Automobileer paa ingen Maade forslaa. Det vilde være skæbnesvangert, om man ikke regnede med det, naar man nu en Gang har nedlagt denne vældige Kapital i Banerne. Vil man alligevel sætte dette konkurrerende Befordringsmiddel ind langs med og paa tværs af alle Statsbaner, er Fordringen til en høj Forrentning eller en relativ god Forrentning af de Kapitaler, man har anbragt i Statsbanerne, saa meget mindre berettiget.

Den ærede Ordfører for Venstre gjorde nogle Bemærkninger om Teatret og pegede paa, at man jo ogsaa skulde varetage den økonomiske Side af Sagen, i hvilken Anledning han mindede om, at der staar over den kongelige Scene: „Ei blot til Lyst“, og saa tilføjede han, at de Resultater, vi havde set, var ej til Lyst. Men der staar jo ogsaa: Ei blot til Lyst. Jeg kan ikke komme bort fra, at det er en Kulturopgave af allerførste Rang, vi her staar overfor, og jeg hører til dem, der med stor Glæde hilser den Løsning, som den højtærede Trafikminister har skaffet paa denne Sag. Det er naturligvis rigtigt, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, at dermed er sandelig ikke alting gjort. Det, man kan gøre, er kun at skabe de bedst mulige Forhold at arbejde under, men det beror paa andre Faktorer end dem, Rigsdagen har Indflydelse paa, hvordan det i øvrigt skal gaa.

Jeg ønsker saa til sidst at vende tilbage til det Spørgsmaal, jeg begyndte med at dvæle lidt ved: Landstingets forfatningsmæssige Forhold til Finansloven. Det undrer mig, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) vilde forringe dette Landsting saa stærkt, egentlig vilde have,

det skulde begaa Harakiri. Det undrer mig, thi saaledes som det nu er, de ældres Ting, er det jo netop det Ting, som man skabte ved Grundloven af 1915, selve den Grundlov, som begejstrede det ærede Medlem af Folketinget Hr. Borgbjerg i den Grad, at han citerede Brorsons Salme: Hvad skal jeg sige, mine Ord vil ikke meget sige. Naar denne Grundlov altsaa var i den Grad vidunderlig, at den endogsaa stoppede den Borgbjergske Veltalenheds Sluser og fik ham til at henfalde i dyb psalmistisk Ydmyghed overfor dette glimrende Resultat, saa er det jo haardt, at et Medlem af Landstinget, af dette efter det ærede Medlems egen Opfattelse saa ringe Ting, nu ganske skal kassere Landstinget og henvise det til Ubemærkethed. Nej, jeg mener ligesom den ærede Ordfører for Venstre, at Landstinget har sin fulgode Opgave overfor Finansloven og kan faa sin fulgode Indflydelse derpaa, selv om der kun levnes det faa Dage, og jeg gentager: det, at der levnes Tinget faa Dage, opfatter jeg kun som en Kompliment til vor Duelighed. Det er, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre rigtigt bemærkede, vort naturlige Hverv at vaage over Finanslovens Renhed, at vaage over Overensstemmelsen mellem Lov og Bevilling. Den ærede Ordfører brugte det rigtige Udtryk, at Finansloven skulde være det økonomiske Resultat af de andre Love opsummeret, sat i finansiell Stil. Og her glædedes jeg saa over, at den højtærede Krigsminister under den Debat, der fandt Sted ved tredie Behandling af Finansloven i Folketinget, hvortil den ærede Ordfører henviste, med stor Styrke netop havde gjort gældende, at man ikke saaledes kunde lovgive paa Finansloven, men at der maatte være Overensstemmelse mellem Love og Bevillinger. Men jeg skal jo ikke nægte, at just derfor, just fordi det er saa, maa vi for vort Vedkommende dybt beklage, at denne Overensstemmelse ikke er til Stede paa forskellige Budgetter, specielt ikke paa Marinens Budget. Man har kunnet bøde paa det værste ved en tilfældig Begivenhed. Henrik Ibsen sagde i sin Tid efter Krigen 1870—71 disse profetiske Ord til det overmodige Preussen: Selv i Sejren bor Forliset! Her maa man sige det omvendte, at selv i Forliset, nemlig „Hermod“s Forlis, boede der en Sejr for Ministeriet, idet der derved skaffedes Penge, saaledes at Ministeriet uden at røre formasteligt ved forskellige Positioner paa Finansloven kunde faa bødet paa de værste Mangler. Men det nytter ikke at nægte det: der er alligevel ikke den Overensstemmelse, som der burde være, og det vilde i og for sig ikke være